

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Cob/33/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7807207562
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Drahomíra Brixiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7807207562.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Drahomíry Brixiovej a členov senátu JUDr. Vladimíra Hriba, PhD. a JUDr. Slávky Maruščákovej v spore žalobcu Y. H. B., nar. XX.X.XXXX, bytom J. XXX, XXX XX J., zastúpeného JUDr. Jozef Veselý, advokát, Mierova 1, 990 01 Veľký Krtíš, IČO: 50 659 537, proti žalovanému AGROTRADE GROUP, spol. s r.o., Šafárikova 124, 048 01 Rožňava, IČO: 31 668 861, zastúpenému Mgr. Marcel Fandák, LL.M, advokát, Kováčska 40, 040 01 Košice, IČO: 42 247 161, v konaní o zaplatenie 23.433,15 € s prísl. a o vzájomnej žalobe žalovaného na zaplatenie 54.533,50 € s prísl., o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rožňava, č.k. 10Cb/8/2012-589 zo dňa 5.11.2018 takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II., III., IV., V. a VI..

II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zastavil konanie o žalobe žalobcu (výrok I), zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanému 11.530,34 € s 8,50 % ročným úrokom z omeškania od 20.6.2015 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II), v prevyšujúcej časti protižalobu žalovaného zamietol (výrok III), priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 58 % (výrok IV), priznal trovy štátu voči žalobcovi vo výške 21% a voči žalovanému vo výške 79 % (výrok V) a priznal znaleckej organizácii CM Centrum, s.r.o., Sasinkova 1069/7, 921 01 Piešťany, IČO: 44 463 723, právo na náhradu trov znaleckého dokazovania vo výške 21 % voči žalobcovi a vo výške 79 % voči žalovanému.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal vydania rozhodnutia, v ktorom súd uloží žalovanému zaplatiť žalobcovi 23.957,91 € so 16,50 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 7.361,25 € od 1.8.2002 do zaplatenia a s 13 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 16.596,96 € od 1.1.2003 do zaplatenia a náhradu trov konania. Žalobca zobral v časti žalobu späť o zaplatenie 525,06 € a súd uznesením v konaní vedenom pod č.k. 11Cb/68/2005-341 uznesením zo dňa 7.11.2007 konanie o zaplatenie 525,06 € zastavil a nárok žalobcu na zaplatenie 23.433,15 € so 16,50 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 6.836,19 € od 1.8.2002 do zaplatenia a s 13% ročným úrokom z omeškania zo sumy 23.433,15 € od 1.1.2003 do zaplatenia vylúčil sa samostatné konanie, ktoré bolo vedené pod sp.zn. 11Cb/112/2007. Rozsudkom zo dňa 10.4.2008 súd žalobu zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania vo výške 3.678,75 € a zaviazal žalobcu zaplatiť trovy štátu vo výške 798,78 €. Voči rozsudku podal odvolanie žalobca a Krajský súd v Košiciach rozsudkom č.k. 3Cob/138/2008-44 zo dňa 30.12.2009 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 10.4.2008 tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 23.433,15 € s 10,49 % úrokom zo sumy 6.836,19 € od 1.8.2002 do 31.12.2002 a s 10,49 % úrokom zo sumy 23.433,15 € od 1.1.2003 do

zaplatenia a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Zároveň zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 11.530,34 € a nahradiť trovy štátu vo výške 798,78 €. Žalovaný podal voči rozsudku Krajského súdu v Košiciach dovolanie a Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č.k. 5Obdo/22/2010-74 zo dňa 24.2.2011 zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 3Cob/138/2008-44 zo dňa 30.12.2009 a v rozsahu zrušenia vec vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 3Cob/93/2011-88 zo dňa 13.9.2011 rozsudok Okresného súdu Rožňava 11Cb/112/2007-16 zo dňa 10.4.2008 v napadnutom výroku o zamietnutie žaloby v časti o zaplatenie sumy 23.433,15 € s 10,49 % úrokom zo sumy 6.836,19 € od 1.8.2002 do 31.12.2002 a s 10,49 % úrokom zo sumy 23.433,15 € od 1.1.2003 do zaplatenia a vo výroku o trovách konania zrušil a v zrušenom rozsahu vrátil vec na ďalšie konanie. Predmetom konania na súde prvej inštancie ostal nárok žalobcu voči žalovanému na zaplatenie 23.433,15 € s 10,49 % úrokom zo sumy 6.836,19 € od 1.8.2002 do 31.12.2002 a s 10,49 % úrokom zo sumy 23.433,15 € od 1.1.2003 do zaplatenia. Ďalej predmetom konania ostal aj vzájomný návrh žalovaného zo dňa 1.3.2013, ktorým sa žalovaný domáhal voči žalobcovi z titulu vydania bezdôvodného obohatenia sumy 54.533,50 € s prísl. a náhrady trov konania. Príslušenstvo k žalovanej sume predstavuje 8,50 % ročný úrok z omeškania od 3.6.2013 do zaplatenia.

3. Žalobca na základe rozsudku Krajského súdu v Košiciach 3Cob/138/2008, ktorým bol žalovaný zaplatiť žalobcovi sumu 23.433,15 € s prísl. podal návrh dňa 10.5.2010 na exekučné konanie. Exekučné konanie bolo vedené na Okresnom súde Rožňava pod sp.zn. 9Er/320/2010. V exekučnom konaní žalobca uhradil súdny poplatok vo výške 16,50 € a právny zástupca žalobcu si uplatňoval za zastupovanie v exekučnom konaní náhradu trov exekučného konania.

4. Keďže v exekučnom konaní bol žalobca uspokojený vymožením pohľadávky od žalovaného v sporovom konaní pristúpil k späťvzatiu žaloby. Predmetom konania ostal teda na súde prvej inštancie vzájomný návrh žalovaného na zaplatenie 54.533,50 € s 8,50 % ročným úrokom z omeškania od 3.6.2013 do zaplatenia.

5. Žalovaný uviedol, že vzájomný návrh si uplatnil z titulu vydania bezdôvodného obohatenia od žalobcu, keďže rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 3Cob/138/2008-44 zo dňa 30.12.2009 bol zrušený rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č.k. 5Obdo/22/2010-74 zo dňa 22.4.2011. Žalovaná suma titulom bezdôvodného obohatenia predstavuje istinu vo výške 23.433,15 €, trovy súdneho konania vo výške 11.530,34 €, úroky z omeškania k 7.6.2010 vo výške 18.576,40 €, trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní vo výške 977,11 € a súdny poplatok v exekučnom konaní vo výške 16,50 €. Žalovaný uviedol, že dňa 4.6.2010 v súlade s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach 3Cob/138/2008-44 zo dňa 30.12.2009 uhradil na účet exekútora sumu 61.093,17 €, z ktorej sumy trovy exekúcie predstavovali sumu 6.559,67 € a zbývajúca časť vo výške 54.533,50 € bola vyplatená žalobcovi.

6. Súd prvej inštancie skúmal pri rozhodovaní o vzájomnej žalobe žalovaného, či sa žalobca bezdôvodne obohatil na úkor žalovaného tým, že prijal plnenie v exekučnom konaní na základe exekučného titulu, ktorý bol následne zrušený. Konštatoval, že sa jedná v danom prípade o vydanie bezdôvodného obohatenia plnením z právneho dôvodu (rozsudok Krajského súdu v Košiciach 3Cob/138/2008-44 zo dňa 30.12.2009), ktorý odpadol (bol zrušený uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 5Obdo/22/2010-74 zo dňa 24.2.2011), nakoľko k plneniu zo strany žalovaného došlo dňa 4.6.2010.

7. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca sa bezdôvodne obohatil, čo sa týka podanej vzájomnej žaloby žalovaným ohľadom sumy 11.530,34 €, ktorá predstavovala priznané trovy konania žalobcovi na základe rozsudku Krajského súdu v Košiciach 3Cob/138/2008-44 zo dňa 30.12.2009, ktorý bol následne zrušený. Žalovaný síce plnil túto sumu v čase úhrady na základe právoplatného rozhodnutia, avšak potom, čo bolo zrušené, mu vzniklo právo, aby mu žalobca vydal bezdôvodné obohatenie, ktoré prevzal z titulu trov konania. Žalovaný si pri podaní vzájomnej žaloby uplatnil k istine aj príslušenstvo, úrok z omeškania vo výške 8,50 % ročne od 3.6.2013 do zaplatenia.

8. Žalobca vzniesol námietku premlčania tak voči vydaniu bezdôvodného obohatenia, ako aj voči uplatneným úrokom z omeškania s tým, že premlčacia doba je 2-ročná a táto začala plynúť od verejného vyhlásenia rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, keď sa žalovaný mohol dozvedieť ako bolo rozhodnuté a do podania vzájomnej žaloby táto 2-ročná lehota uplynula.

9. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný sa dozvedel, že rozsudok 3Cob/138/2008-44 zo dňa 30.12.2009 bol zrušený dňa 9.6.2011, keď prevzal rozhodnutie Najvyššieho súdu č. 5Obdo/22/2010. Vzájomnú žalobu podal žalovaný dňa 1.3.2013 a dospel k záveru, že žalovaný si túto uplatnil pred uplynutím 2-ročnej premlčacej doby, a preto námietku žalobcu ohľadne premlčania nepovažoval za dôvodnú. K vznesenej námietke premlčania ohľadne uplatnených úrokov z omeškania súd prvej inštancie uviedol, že na tieto sa vzťahuje všeobecná 3-ročná premlčacia doba. Žalovaný si vzájomnou žalobou síce uplatnil príslušenstvo, avšak toto špecifikoval až na pojednávaní dňa 20.6.2018, kedy uviedol v akej výške a od kedy úrok požaduje. V tejto časti súd prvej inštancie prihliadol na vznesenú námietku premlčania žalobcom a žalovaným požadované úroky za obdobie od 3.6.2013 do 19.6.2015 vo výške 8,50 % ročne zamietol.

10. Súd prvej inštancie dospel ďalej k záveru, že žalobca sa bezdôvodne neobohatil na úkor žalovaného čo sa týka trov právneho zastúpenia vo výške 977,11 € v exekučnom konaní, ako ani vo výške 16,50 € titulom zaplateného kolku za návrh na vykonanie exekúcie. Žalovaný bol totiž povinný v súlade s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach 3Cob 138/2008-44 zo dňa 30.12.2009 plniť v prospech žalobcu priznanú istinu spolu s úrokom z omeškania v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku, teda do 19.4.2010. Keďže si svoju povinnosť nesplnil, žalobca podal návrh na exekučné konanie.

11. Súd prvej inštancie posudzoval v rámci podanej vzájomnej žaloby, či uplatnená suma 23.433,15 € titulom istiny a 18.576,40 € titulom úrokov z omeškania k 7.6.2010 je bezdôvodným obohatením na strane žalobcu alebo sa jedná o dôvodne prijaté plnenie z titulu Zmluvy o prevode obchodného podielu žalobcu na žalovaného zo dňa 22.3.2002.

12. Za nesporné mal súd prvej inštancie preukázané, že došlo medzi žalobcom a žalovaným k prevodom obchodného podielu žalobcu v spoločnosti AT Hont, s.r.o., na žalovaného za dohodnutú cenu 1.000.000,- Sk. Spornou nebola ani výška poskytnutého plnenia v prospech žalobcu vo výške 278.234,60 Sk. Žalobca v konaní uznal zníženie dohodnutej ceny za obchodný podiel z titulu sankcií vo výške 9.889,50 Sk a neodovzdaných aktív vo výške 5.928,50 Sk a v tejto časti zobral žalobu späť. Spornou otázkou ostalo, či má žalobca nárok na doplatenie ceny za obchodný podiel vo výške 23.433,15 €.

13. Po prevedení dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie ceny vo výške 23.433,15 € po odrátaní poskytnutého plnenia zo strany žalovaného a po dôvodne zníženej cene za neodovzdané aktíva a sankcie, v ktorej časti žalobca zobral žalobu späť. Žalobcovi tiež vzniklo právo na úroky z omeškania, nakoľko žalovaný cenu za prevod obchodného podielu nezaplatil v dohodnutých lehotách, a preto mu patrili ročné úroky z omeškania vo výške 10,49 % zo sumy 6.836,19 € od 1.8.2002 do 31.12.2002 a 10,49 % zo sumy 23.433,15 € od 1.1.2003 do zaplatenia.

14. Žalobca plnenie od žalovaného prevzal, teda istinu a úroky z omeškania do dňa zaplatenia, z titulu zaplatenia ceny za prevod obchodného podielu a preto v tejto časti sa bezdôvodne neobohatil na úkor žalovaného, aj keď plnenie bolo priznané rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, ktorý bol následne zrušený. V prípade, že by žalobca nemal nárok na plnenie, vtedy by sa bezdôvodne obohatil na úkor žalovaného a vtedy by musel vrátiť plnenie. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie zamietol vzájomnú žalobu žalovaného v prevyšujúcej časti.

15. Náhradu trov konania, ktorú súd prvej inštancie priznal žalobcovi odôvodnil tým, že žalovaný zavinil zastavenie konania, nakoľko žalobca zobral žalobu späť z dôvodu, že počas konania mu žalovaný plnil a preto sa už nemusel domáhať priznania nároku.

16. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vyplývajúcich zo vzájomnej žaloby žalovaného súd vychádzal z pomerného úspechu strán sporu, keď žalobca bol úspešný v rozsahu cca 79 % a žalovaný v rozsahu cca 21 %. Preto priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 58 %.

17. Štátu v konaní vznikli trovy v súvislosti so znaleckým dokazovaním a o náhrade trov štátu rozhodol tak, že priznal trovy štátu voči žalobcovi vo výške 21 % a voči žalovanému vo výške 79 %. Obdobne rozhodol súd prvej inštancie aj o nákladoch znaleckej organizácii CM Centrum s.r.o., ktorej priznal odmenu a náhradu hotových výdavkov s tým, že právo na náhradu trov znaleckého dokazovania priznal vo výške 21 % voči žalobcovi a 79 % voči žalovanému.

18. Právne odôvodnil súd prvej inštancie rozsudok ustanovením § 144 a 145 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP), ustanovením § 89 OSP, ust. § 18 CSP, ust. § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, ust. § 456 Občianskeho zákonníka, ust. § 100 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka, ust. § 101 Občianskeho zákonníka, ust. § 107 ods. 1, 2, 3, ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ust. § 114 ods. 1 Obchodného zákonníka, ust. § 115 ods. 1,3 Obchodného zákonníka, ust. § 255 ods. 1, 2 CSP a ust. § 262 ods. 2 CSP.

19. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali v zákonnej lehote odvolanie žalobca aj žalovaný. Žalobca vo svojom odvolaní navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vyslovujúc vo veci právny názor, ktorým by bol súd prvej inštancie viazaný, aby vec bola vrátená tomuto súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

20. V odvolaní žalobca uviedol, že toto podáva proti rozsudku v časti výrokov II., IV., V., VI. a odvolanie podal z odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. a/ až h/ CSP.

21. K vzájomnému návrhu žalovaného ohľadne bezdôvodného obohatenia žalobca uviedol, že právo na vydanie plnenia z titulu bezdôvodného obohatenia sa premlčí za 2 roky odo dňa, kedy sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Rozhodnutie Najvyššieho súdu bolo vyhlásené dňa 24.2.2011 a preto podľa názoru žalobcu sa žalovaný mohol objektívne dozvedieť o tom, že došlo k zrušeniu napadnutého rozsudku a premlčacia lehota začala teda žalovanému plynúť dňom 25.2.2011. Vzhľadom na uvedené mal žalobca za to, že vzájomný návrh žalovaného uplatnený na súde bol po uplynutí dvoch rokov od vyhlásenia rozhodnutia a preto mal súd prihliadnuť na námietku premlčania.

22. Rozsudok súdu prvej inštancie nie je úplný, pretože žalobca žiadal o zrušenie predbežného opatrenia (t.č. neodkladného opatrenia), avšak súd o tomto návrhu nerozhodol s tým, že nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom neodkladného opatrenia sú naďalej zaťažené a žalobca má zakázané nakladať s týmito nehnuteľnosťami, prevádzať, zaťažovať ich záložným právom, aj keď dôvody pre nariadenie predbežného opatrenia pominuli, keďže žalobca bol v spore úspešný, súd mal predbežné opatrenie zrušiť. Týmito skutočnosťami sa súd prvej inštancie nezaoberal a preto je rozsudok súdu prvej inštancie nepreskúmateľný.

23. Pokiaľ sa týka úroku z omeškania do 20.6.2015 vo výške 8,50 % ročného úroku žalobca uviedol, že súd odôvodnil úroky v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, avšak súd mal priznať len úroky vo výške 5,50 %, pokiaľ takéto úroky neboli včas a riadne uplatnené je vôbec otázne, či sa žalobca dostal do akéhokoľvek omeškania, keďže nárok žalovaného voči žalobcovi je sporný. Preto mal súd prihliadnuť na všeobecnú námietku premlčania na nesprávnosť uplatnenia si takýchto úrokov a na výšku úrokov, ktoré boli uplatňované, kde súd priznal úroky síce podľa Občianskeho zákonníka, t.j. § 517 ods. 2, ale aplikoval na úroky z omeškania ust. Obchodného zákonníka, pokiaľ sa týka výšky úrokovej sadzby.

24. Žalobca odvolaním napáda aj výroky o trovách konania, ktoré súd pomerne rozdelil podľa výšky uplatňovaného nároku, kde je zrejmé, že v prípade, ak by súd dospel k názoru, že vzájomná žaloba žalobcu (zrejme má byť uvedené žalovaný - poznámka odvolacieho súdu, keďže žalobca v celom svojom odvolaní uvádza nedopatrením vzájomnú žalobu v súvislosti so žalobcom a nie žalovaným) nebola dôvodná, resp., že takýto nárok je premlčaný, tak mal súd potom priznať úspešnému žalobcovi plnú náhradu trov konania. Súd nesprávne zaujal stanovisko k bezdôvodnému obohateniu z hľadiska merita veci ohľadne trov konania. Žalobca poukázal na vzájomný návrh, ktorý bol doručený Okresnému súdu Rožňava dňa 4.3.2013, kde žalobca (žalovaný) sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 54.533,50 €, ktoré nešpecifikoval. Z predmetnej vzájomnej žaloby nie je zrejmé, akú sumu si žalovaný uplatnil, z akého titulu, pretože sa uvádzajú dve sumy, a to 61.093,17 €, kde sa uvádza, že táto suma sa skladá zo sumy 54.533,50 €, ktorú žalovaný požaduje od žalobcu v tomto konaní zaplatiť a štruktúru tejto sumy tvorí istina, úroky z omeškania, trovy súdneho konania, trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní a trovy konania spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie. Až podaním zo dňa 5.9.2019 žalovaný špecifikoval predmetnú istinu. Podľa názoru žalobcu až touto špecifikáciou došlo k uplatneniu nárokov žalovaného.

25. Podľa žalobcu je nesporné, že žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie sumy, ktorú si uplatňoval z titulu Zmluvy o prevode obchodného podielu. Bezdôvodné obohatenie by žalobcovi vzniklo okamihom právoplatnosti nového rozhodnutia súdu, kde by takýto nárok nebol priznaný, resp. by súd konštatoval, že žalobca na takéto plnenie nárok nemá. Ak došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu, tak v tomto prípade súd nesprávne vyhodnotil námietku premlčania, pričom v tomto smere sa potvrdilo, že žalobca má pravdu a žalovaný, ktorý zapríčinil vznik súdneho sporu, keď sa k žalobcovi choval diskriminačne a žalobca si musel dlhé roky uplatňovať svoje práva súdnou cestou.

26. Žalobca v odvolaní poukázal na to, že výklad toho, či došlo alebo nedošlo k bezdôvodnému obohateniu je výlučne právnou otázkou, ktorú riešil súd prvej inštancie a žalobca využil len zákonnú možnosť podať odvolanie voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Základom posúdenia je teda, či zrušením rozsudku, ktorý bol právoplatný a u ktorého došlo k medzičasom k nútenému výkonu rozhodnutia, došlo na strane žalobcu k bezdôvodnému obohateniu, pričom sám žalobca sa s takýmto názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje a má za to, že ak žalobca mal nárok na plnenie, ktoré mu žalovaný odmietol poskytnúť a bol v spore úspešný, má nárok aj na trovy konania, ktoré mu v súvislosti s uplatňovaním takýchto nárokov vznikli.

27. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Navrhol, aby odvolací súd odvolanie žalobcu odmietol v zmysle § 386 písm. d/ CSP, prípadne, ak sa s týmto názorom žalovaného krajský súd nestotožní, aby v celom rozsahu vyhovel návrhu žalovaného uvedeného v odvolaní zo dňa 27.12.2018. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že z odvolania nie je zrejmé, ktorými konkrétnymi odvolacími dôvodmi je rozsudok Okresného súdu Rožňava napadnutý. Odvolanie musí byť niektorou z väd odôvodnené, čo znamená, že nestačí len formálne identifikovať v zákone uvedený odvolací dôvod tak, ako to urobil žalobca v odvolaní, ale je potrebné ho identifikovať, t.j. uviesť, v akom konkrétnom pochybení žalobca vidí naplnenie odvolacieho dôvodu. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 2Cdo/151/2015, keďže žalobca len formálne uviedol všetky odvolacie dôvody a skopíroval celé zákonné znenie § 365 ods. 1 CSP, tieto dôvody neodôvodnil, nie je možné identifikovať akými odvolacími dôvodmi žalobca napadnuté rozhodnutia napáda. Preto má žalovaný za to, že je tu dôvod na odmietnutie takéhoto odvolania žalobcu podľa § 386 písm. d/ CSP.

28. K vznesenej námietke premlčania žalobcom žalovaný v odvolaní uviedol, že žalovaný sa dozvedel o zrušení rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 3Cob/138/2008, keď prevzal rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 9.6.2011. Žalovaný podal vzájomnú žalobu dňa 1.3.2013 a preto má za to, že súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že túto vzájomnú žalobu podal pred uplynutím 2-ročnej premlčacej doby, ktorá sa vzťahuje na vydanie bezdôvodného obohatenia a preto považuje vznesenú námietku premlčania žalobcom za nedôvodnú. Taktiež poukázal žalovaný na to, že rozhodujúca je 4-ročná premlčacia lehota, ktorá je charakteristická pre tento typ právneho vzťahu.

29. Čo sa týka vznesenej námietky premlčania žalobcom voči uplatneným nárokom z úrokov z omeškania žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že zo samotného obsahu textu vzájomnej žaloby vyplýva špecifikácia príslušenstva, presná výška úrokov z omeškania, ako aj od kedy a do kedy si žalovaný úroky z omeškania uplatňuje. Žalovaný poukázal na ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka a mal za to, že žalovaný si vo vzájomnej žalobe správne uplatnil príslušenstvo pohľadávky. Námietku premlčania uplatnených úrokov žalobcom považuje za nedôvodnú.

30. K otázke bezdôvodného obohatenia, ktorú v odvolaní napadol žalobca a ktorú riešil súd prvej inštancie žalovaný uviedol, že právny dôvod, na základe ktorého žalovaný plnil žalobcovi odpadol potom, ako bol zrušený rozsudkom Najvyššieho súdu rozsudok Krajského súdu v Košiciach. Bezdôvodné obohatenie je právny inštitút, ktorý vznik obohatenia viaže na to, že na takéto obohatenie nie je právny dôvod. Je nesporné a v konaní bolo preukázané, že právny dôvod, na základe ktorého sa plnilo, odpadol, preto žalovaný inicioval konanie, kde podal žalobu o zaplatenie 54.533,50 € s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia.

31. V zákonnej lehote proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie aj žalovaný. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu zrušil podľa § 391 ods. 1 CSP a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie eventuálne, aby odvolací súd v zmysle § 388 CSP napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že vzájomnej žalobe žalovaného v plnom rozsahu vyhovie a zaviazá žalobcu

na náhradu trov konania v prospech žalovaného v rozsahu 100 %. Dôvody, pre ktoré podal žalovaný odvolanie subsumoval pod ustanovenie § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP. Podaným odvolaním žalovaný napáda rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II, III, IV, V a VI.

32. V odvolaní žalovaný uviedol, že vzájomnú žalobu podal po zrušení právoplatného rozsudku Krajského súdu v Košiciach rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 5Obdo/22/2010 zo dňa 24.2.2011, pretože podľa názoru žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu žalobcu, keďže žalobca prijal plnenie na základe exekučného titulu, ktorý bol následne zrušený. Súd prvej inštancie nesprávne prihliadol na námietku premlčania voči uplatneným úrokom z omeškania, čo je premietnuté v II. výroku rozhodnutia v časti určenia dňa od kedy je žalobca povinný zaplatiť žalovanému úroky z omeškania.

33. Žalovaný v odvolaní poukázal na obsah vzájomnej žaloby, ktorou požadoval od žalobcu zaplatenie sumy 61.093,17 € titulom bezdôvodného obohatenia s tým, že uvedená suma zahŕňa istinu vo výške 54.533,50 €, úroky z omeškania, trovy súdneho konania, trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní a trovy konania spojené s podaním návrhu ne exekúciu vo výške 6.559,67 €. Žalovaný po podaní vzájomnej žaloby poskytoval žalobcovi priestor na vrátenie predmetného plnenia, a to 30 dní od vyjadrenia sa k vzájomnej žalobe. Úroky si žalovaný nárokoval od 3.6.2013, teda od nasledujúceho dňa po uplynutí poskytnutej lehoty žalobcovi na dodatočné plnenie, pričom konkretizácia dňa od kedy si žalovaný uplatňuje a konkretizácia výške ročného úroku z omeškania na spomínanom pojednávaní má vplyv na uplatnené príslušenstvo vo vzájomnej žalobe len s ohľadom na jeho špecifikáciu a nie na jeho uplatnenie, pričom konkretizácia uplatneného práva nemôže zakladať nové, resp. prvotné uplatnenie tohto práva. Vzhľadom na uvedené považuje preto žalovaný vznesenú námietku premlčania voči uplatneným úrokom z omeškania za nedôvodnú. Súd prvej inštancie nesprávne prihliadol na námietku premlčania, keďže zamietol priznanie úrokov z omeškania za obdobie od 3.6.2013 do 19.6.2015 vo výške 8,50 %. Uvedený právny názor súdu prvej inštancie nevychádza z ustálenej rozhodovacej praxe a takýmto postupom súdu namiesto poskytnutia právnej ochrany došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

34. Ďalej v odvolaní žalobca poukázal na ust. § 132 ods. 1 CSP s tým, že pokiaľ súd prvej inštancie mal za to, že žalovaným formulovaný petit vo vzájomnej žalobe nebol dostačujúci, mal použiť výzvu na odstránenie väd žaloby podľa § 129 CSP.

35. K otázke nesprávneho odpočítania jednotlivých hodnôt podľa zmluvy o dielo žalovaný uviedol, že v zmluve o prevode obchodného podielu zo dňa 22.3.2002, ktorú uzavrel žalobca so žalovaným si dohodli podmienky pre možnosť odpočítania jednotlivých hodnôt podľa vyššie uvedených bodov z dohodnutej ceny za prevod obchodného podielu. Žalovaný má za to, že v konaní preukázal, že okrem sumy 278.234,60 Sk, ktorú žalobcovi vyplatil v zmysle zmluvy, mal právo, čo bolo preukázané aj znaleckými posudkami. Okresný súd v napadnutom rozhodnutí správne vyhodnotil, že žalovaný mal právo na zníženie ceny za prevod obchodného podielu podľa článku 2 bod 3 písm. a/ zmluvy, kedy žalovaný znížil túto cenu o 50 % z hodnoty neodovzdaných hmotných aktív spoločnosti AT Hont, s.r.o., konkrétne o 50 % z hodnoty poloťažkej brány v sume 5.928,50 Sk. Žalobca neskôr označené zníženie ceny za prevod obchodného podielu o túto cenu akceptoval. Súd prvej inštancie však nevyhodnotil po právnej stránke správne uvedenú skutočnosť. Žalovaný má za to, že prerušovanie odpísania hmotného investičného majetku je možné považovať za splnenie podmienky, pre možnosť odpočítania časti ceny za prevod obchodného podielu podľa článku 2 bod 3 písm. b/ zmluvy a preto zvolil správny postup pre zníženie ceny za prevod obchodného podielu v tejto časti. Žalovaný rovnako nepovažuje za správny postup okresného súdu pri úvahách, na základe ktorých dospel k záveru, že zníženie ceny za prevod obchodného podielu podľa článku 2 bod 3 písm. c/ zmluvy o 50 % všetkých nákladov od 1.1.2002 do dňa prevodu obchodného podielu, ktoré znižovali imanie spoločnosti a nepodložené vytvorenou pridanou hodnotou žalovaný nepreukázal, pričom uvedené nemá vyplývať z posudkov, ktoré boli v konaní vypracované. V súvislosti s posúdením možnosti zníženia ceny za prevod obchodného podielu podľa článku 2 ods. 3 písm. d/ zmluvy žalovaný uviedol v odvolaní, že tak ako už bolo uvedené z dôvodu prerušovania odpisovania hmotného investičného majetku v roku 2001, ktoré vykonávala spoločnosť AT Hont v súlade s relevantnými právnymi predpismi, táto uhradila daň z príjmu právnických osôb vo výške 269.113,00 Sk, z ktorého sa znížila cena za prevod obchodného podielu práve s citovaným ustanovením zmluvy. Súd prvej inštancie vzhľadom na uvedené dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keďže vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď vo

výroku III. žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Žalovaný v konaní preukázal, že na zníženie ceny za prevod obchodného podielu za splnenia vyššie uvedených podmienok bol oprávnený a každé zníženie ceny za prevod tohto podielu v zmysle viacerých dôkazov predložených v tomto konaní bolo dôvodné.

36. V odvolaní žalovaný poukázal aj na nesprávne posúdenie žalobcovho bezdôvodného neobohatenia len v časti trov súdneho konania. Žalovaný má za to, že omeškanie s úhradou predmetného plnenia nemohol súd považovať za relevantné vzhľadom na zrušenie rozsudku Krajského súdu v Košiciach Najvyšším súdom Slovenskej republiky. Žalovaný uhradil žalobcovi na základe exekučného titulu právoplatného rozsudku Krajského súdu v Košiciach sumu 61.093,17 €, pričom po zrušení tohto rozsudku už neexistuje právny nárok žalobcu na plnenie v časti 54.533,50 €. Na ponechanie sumy v celkovej výške 54.533,50 € po odpadnutí právneho titulu žalobca nemal nárok, čím došlo k bezdôvodnému obohateniu a to nielen v časti obohatenia o trovy konania vo výške 11.530,34 €, na ktoré bol žalobca zaviazaný. V zbývajúcej časti odvolania žalovaný poukázal ešte na ust. § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a nezaviazanie žalobcu na sumu 54.533,50 € považuje žalovaný za nárok, ktorý neoprávnene ostal žalobcovi.

37. Na základe vyššie uvedených skutočností v odvolaní považuje žalovaný aj výroky ohľadne trov konania IV. až VI. za nesprávne. Označené výroky o priznaní trov konania sú úmerné pomeru úspechu strán v konaní, čo je podľa žalovaného možné odvodiť najmä z výroku II. a III., ktoré sú podľa žalovaného vadné a v odvolaní napadnuté.

38. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním zo dňa 8.1.2019, v ktorom uviedol, že odvolanie žalovaného považuje za účelové a špekulatívne so snahou predlžovať súdne konanie. Odvolaním sú spochybňované závery súdu prvej inštancie ohľadne jeho nároku na vyplatenie obchodného podielu a súčasne uviedol, že v prípade úspechu požaduje trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného zopakoval skutočnosti, ktoré boli už predmetom konania na súde prvej inštancie, a ktoré vznášal pred vyhlásením rozsudku vo veci samej. Uviedol, že dôvodom odvolania žalovaného je otázka nesprávneho odpočítania jednotlivých hodnôt podľa zmluvy o dielo. Žalovaný si však mylí Zmluvu o dielo so Zmluvou o prevode obchodného podielu, kde súd prvej inštancie vykonal rozsiahle dokazovanie a vo veci zákonne rozhodol, kde konštatoval, že nárok žalobcu uplatnený na základe podanej žaloby bol dôvodný a žalobca mal nárok na vyplatenie takej sumy, ako bola žalovaná s tým, že žalovaný nesprávne postupoval, keď neoprávnene krátil túto sumu o položky, ktoré nezodpovedali jednotlivým ustanoveniam zmluvy o prevode obchodného podielu a v identickom prípade druhému konateľovi a spoločníkovi p. Boďovi bola vyplatená celá suma obchodného podielu, na čo poukázal aj súd prvej inštancie. Opätovne poukázal, že sa pridriava svojho odvolania v časti trov súdneho konania, v ktorom podrobne uviedol dôvody podaného odvolania.

39. V replike označenej ako Vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného žalobca opakovane zopakoval tvrdenia, ktoré prednášal v priebehu konania na súde prvej inštancie a tvrdenia uvedené vo svojom odvolaní. Mal za to, že súd prvej inštancie nesprávne zaujal stanovisko k bezdôvodnému obohateniu z hľadiska merita veci a nezaoberal sa základnou otázkou, či vzniklo na strane žalobcu po zrušení rozsudku odvolacieho súdu Najvyšším súdom SR bezdôvodné obohatenie a kedy sa tak stalo.

40. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolania žalobcu a žalovaného boli podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými osobami, proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie je prípustné, preskúmal napadnuté rozhodnutia v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie tak žalobcu, ako aj žalovaného nie sú dôvodné.

41. Rozsudok odvolací súd verejne vyhlásil dňa 29.4.2020, pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom.

42. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, spĺňajúcim všetky požiadavky podľa § 220 ods. 2 CSP, v ktorom sa správne a presvedčivo argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom a právnym posúdením veci a preto odvolaniami napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

43. Predmetom konania bol nárok žalobcu na vyplatenie ceny za obchodný podiel vo výške 23.433,15 € s príslušenstvom. Súčasne predmetom konania je aj vzájomný návrh žalovaného, ktorým sa žalovaný domáhal voči žalobcovi z titulu vydania bezdôvodného obohatenia sumy 54.533,50 € s príslušenstvom a náhrady trov konania.

44. Žalobca sa pôvodnou žalobou domáhal voči žalovanému zaplattenia sumy 23.957,91 € s príslušenstvom, ako aj náhrady trov konania titulom vyplatenia ceny za obchodný podiel. Žalobca zobral na súde prvej inštancie žalobu o zaplattenie 525,06 € späť a súd v tejto časti konanie zastavil a konanie o zaplattenie 23.433,15 € so 16,50 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 6.836,19 € od 1.8.2002 do zaplattenia a s 13 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 23.433,15 € od 1.1.2003 do zaplattenia vylúčil na samostatné konanie, ktoré bolo vedené na súde prvej inštancie pod sp.zn. 11Cb/112/2007.

45. Rozsudkom zo dňa 10.4.2008 súd prvej inštancie v konaní č.k. 11Cb/112/2007-16 žalobu žalobcu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania vo výške 3.678,75 € a zaviazal žalobcu zaplatiť trovy štátu vo výške 798,78 €. Voči rozsudku podal odvolanie žalobca a Krajský súd v Košiciach rozsudkom č.k. 3Cob/138/2008-44 zo dňa 30.12.2009 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 10.4.2008 tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 23.433,15 € s 10,49 % úrokom zo sumy 6.836,19 € od 1.8.2002 do 31.12.2002 a s 10,49 % úrokom zo sumy 23.433,15 € od 1.1.2003 do zaplattenia a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Zároveň zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 11.530,34 € a nahradiť trovy štátu vo výške 798,78 €. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 16.4.2010.

46. Žalovaný podal voči rozsudku Krajského súdu v Košiciach dovolanie a Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č.k. 5Obdo/22/2010-74 zo dňa 24.2.2011 zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach 3Cob/138/2008-44 zo dňa 30.12.2009 a v napadnutej časti v rozsahu zrušenia vec vrátil na ďalšie konanie.

47. Krajský súd v Košiciach uznesením 3Cob/93/2011-88 zo dňa 13.9.2011 rozsudok Okresného súdu Rožňava, č.k. 11Cb/112/2007-16 zo dňa 10.4.2008 v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby v časti o zaplattenie 23.433,15 € s 10,49 % úrokom zo sumy 6.836,19 € od 1.8.2002 do 31.12.2002 a s 10,49 % úrokom zo sumy 23.433,15 € od 1.1.2003 do zaplattenia a vo výroku o trovách konania zrušil a v zrušenom rozsahu vrátil vec na ďalšie konanie.

48. Predmetom ďalšieho konania ostal teda uplatnený nárok žalobcu voči žalovanému na zaplattenie 23.433,15 € s 10,49 % úrokom zo sumy 6.836,19 € od 1.8.2002 do 31.12.2002 a s 10,49 % úrokom zo sumy 23.433,15 € od 1.1.2003 do zaplattenia.

49. Z obsahu spisu mal odvolací súd nesporne za preukázané, že na návrh žalobcu zo dňa 10.5.2010 sa na Okresnom súde Rožňava začalo exekučné konanie pod sp.zn. 9Er/320/2010, predmetom ktorého bolo vymáhanie sumy 23.433,15 € istiny žalobcom (oprávneným) na základe právoplatného rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 3Cob/138/2008 zo dňa 30.12.2009. Exekútorka JUDr. Iveta Tóthová dňa 10.6.2010 vrátila poverenie na vykonanie exekúcie, nakoľko došlo k upusteniu od exekúcie podľa § 46 ods. 3 Exekučného poriadku.

50. Ďalej mal odvolací súd za preukázané, že žalobca zobral vo veci žalobu o zaplattenie 23.433,15 € s prísl. po predchádzajúcom súhlase žalovaného v celom rozsahu späť. Dôvodom späťvzatia žaloby bola skutočnosť, že žalovaný plnil žalobcovi v súlade s právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 3Cob/138/2008.

51. Predmetom ďalšieho konania na súde prvej inštancie po späťvzatí žaloby žalobcu zostal vzájomný návrh žalovaného na zaplattenia 54.533,50 € s príslušenstvom. Vzájomný návrh žalovaného predstavoval nárok žalovaného z titulu vydania bezdôvodného obohatenia od žalobcu z dôvodu, že rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 3Cob/138/2008-44 zo dňa 30.12.2009 bol zrušený rozhodnutím Najvyššieho súdu SR č.k. 5Obdo/22/2010-74 zo dňa 24.2.2011. Nárok žalovaného vyplývajúci zo vzájomného návrhu titulom bezdôvodného obohatenia predstavuje istinu vo výške 23.433,15 €, trovy súdneho konania vo výške 11.530,34 €, úroky z omeškania k 7.6.2010 vo výške 18.576,40 €, trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní vo výške 977,11 € a kolok v exekučnom konaní vo výške 16,50 €. Žalovaný odôvodnil vzájomný návrh tým, že dňa 4.6.2010 pred vydaním zrušujúceho rozhodnutia Najvyššieho súdu SR č.k. 5Obdo/22/2010-74 zo dňa 24.2.2011 uhradil na účet

exekútora sumu 61.093,17 €, z ktorej časť pozostávala z trov exekúcie vo výške 6.599,67 € patriacich exekútorovi a zo sumy 54.533,50 €.

52. Odvolací súd uvádza, že tak žalobca ako ani žalovaný nenapadli odvolaním I. výrok rozsudku, ktorým súd prvej inštancie zastavil konanie o žalobe žalobcu, na základe späťvzatia návrhu žalobcu.

53. Odvolací súd sa stotožnil s posúdením námietky premlčania súdom prvej inštancie. Podľa názoru odvolateľa sa žalovaný mal dozvedieť o bezdôvodnom obohatení vyhlásením rozhodnutia Najvyšším súdom SR dňa 24.2.2011 a od tejto doby začala plynúť 2-ročná premlčacia lehota na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. K uvedenej námietke odvolateľa odvolací súd uvádza, že rozhodnutím Najvyššieho súdu SR č.k. 5Obdo/22/2010-74 zo dňa 24.2.2011 bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 3Cob/138/2008-44 zo dňa 30.12.2009. O zrušení rozhodnutia rozhodujú odvolacie súdy (dovolenie súdy) na neverejnom zasadnutí, keďže takýto rozsudok sa nemusí vyhlasovať na pojednávaní. Z uvedeného dôvodu mal odvolací súd za to, že žalovaný sa mohol preto dozvedieť o zrušujúcom rozhodnutí Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.2.2011 až jeho doručením dňa 9.6.2011. Vzhľadom na uvedené začala plynúť žalovanému lehota na uplatnenie bezdôvodného obohatenia odo dňa 10.6.2011. Preto vznesenú námietku premlčania žalobcom považoval odvolací súd za nedôvodnú.

54. Žalovaný si uplatnil vzájomnú žalobu titulom bezdôvodného obohatenia dňa 1.3.2013 (aj napriek tomu, že túto špecifikoval až podaním zo dňa 5.9.2018, doručeným súdu 6.9.2018). Rozhodujúcim je podľa odvolacieho súdu teda dátum uplatnenia vzájomného návrhu a nie následná špecifikácia, ktorou len žalovaný objasnil z čoho pozostáva uplatnená suma. Preto aj táto námietka žalobcu ohľadne premlčania nároku uplatneného žalovaným titulom bezdôvodného obohatenia je nedôvodná.

55. K otázke nepreskúmateľnosti rozsudku súdu prvej inštancie z dôvodu, že súd nerozhodol predmetným rozsudkom aj o zrušení neodkladného opatrenia odvolací súd uvádza, že zrušenie predbežného opatrenia rozsudkom zo dňa 5.11.2018 nemá za následok nepreskúmateľnosť rozsudku súdu prvej inštancie. Rozhodnutie o nariadení predbežného opatrenia bolo vydané po začatí konania vo veci 10Cb/8/2012 na návrh žalovaného dňa 8.1.2014 s tým, že toto predbežné opatrenie zaniká právoplatným skončením konania 10Cb/8/2012 v časti nároku žalovaného, ktorým sa domáha voči žalobcovi vzájomným návrhom zaplataenia 54.533,50 € s prísl..

56. Vzhľadom k tomu, že konanie 10Cb/8/2012 nenadobudlo právoplatnosť v súlade s výrokom nariadeného predbežného opatrenia vo vzťahu k žalovanému súd prvej inštancie nerozhodol o zrušení predbežného opatrenia. K zrušeniu predbežného opatrenia dôjde až v súlade s ust. § 333 CSP, t.j. neodkladné opatrenie zanikne, ak uplynie čas, na ktoré bolo zariadené.

57. K námietke žalovaného uvedenej v odvolaní ohľadne premlčania voči uplatneným úrokom z omeškania odvolací súd uvádza, že žalovaný si vzájomnou žalobou uplatnil príslušenstvo dňa 20.6.2018, kedy uviedol v akej výške požaduje úrok z omeškania a od kedy. Vzhľadom k tomu, že žalobca vzniesol námietku premlčania voči uplatnenému úroku z omeškania súd prvej inštancie správne priznal žalovanému úroky z omeškania odo dňa 20.6.2015 do zaplataenia v súlade s ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

58. Z obsahu spisu mal odvolací súd za to, že žalovanému vznikol zo vzájomného návrhu nárok na zaplataenie sumy 11.530,34 € titulom trov súdneho konania, čo bolo v konaní aj nesporne preukázané a o ktorú sumu sa žalobca bezdôvodne obohatil na úkor žalovaného tým, že prijal plnenie v exekučnom konaní na základe exekučného titulu. Predmetné trovy konania boli priznané na základe rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 3Cob/138/2008 zo dňa 30.12.2009, ktorý bol následne rozsudkom Najvyššieho súdu SR č.k. 5Obdo 22/2010-74 zo dňa 24.2.2011 zrušený.

59. Odvolací súd uvádza, že o bezdôvodné obohatenie získané plnením, ktorého právny dôvod odpadol ide aj v prípade poskytnutia plnenia na základe právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia, ktoré bolo neskôr v rámci konania o mimoriadnom opravnom prostriedku (v danom prípade dovolanie) zrušené. Vo všetkých prípadoch môže dôjsť k novému prejednávaniu veci a vydaniu rozhodnutia, ktoré je buď totožné, alebo iné, než rozhodnutie pôvodné, ktoré bolo dôvodom pre plnenie a splnenie si hmotnoprávnej povinnosti. Tento právny dôvod trvá aj v prípade zrušenia rozsudku, ktorý ho deklaroval, takže v takomto prípade nemožno hovoriť o bezdôvodnom obohatení až vtedy, kým súd opätovne nevydá

rozhodnutie o uplatnenom nároku. V danom prípade odvolací súd poznamenáva, že súd prvej inštancie o uplatnenom nároku žalobcu nemohol rozhodnúť, keďže žalobca zobral žalobu späť a konanie bolo zastavené. Súd prvej inštancie preto správne zohľadnil nárok žalovaného a skôr priznané trovy konania, ktoré boli žalobcovi vyplatené žalovaným uzavrel ako bezdôvodné obohatenie a zaviazal žalobcu na zaplatenie sumy 11.530,34 €, keďže tieto boli vyplatené pred právoplatným rozhodnutím vo veci samej a o trovách konania vo výške 11.530,34 € nebolo taktiež právoplatne rozhodnuté.

60. V prevyšujúcej časti súd prvej inštancie protižalobu zamietol. Zamietnutá časť návrhu predstavuje vzájomný návrh žalovaného pozostávajúca z istiny vo výške 23.433,15 €, úrokov z omeškania k 7.6.2010 vo výške 18.576,40 €, trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní vo výške 977,11 € a kolok v exekučnom konaní vo výške 16,50 €. Odvolací súd poukazuje na to, že žalobca v časti istiny 23.433,15 € zobral návrh späť, pričom žalovaný so späťvzatím návrhu súhlasil, čím uznal dôvodnosť vyplatenej sumy žalobcovi. Z uvedeného dôvodu nemohlo dôjsť na strane žalobcu ohľadne uvedenej sumy k bezdôvodnému obohateniu. Preto správne súd prvej inštancie protižalobu zamietol v tejto časti s prihliadnutím aj na predmetné dokazovanie, z ktorého vyplynulo, že doplatok za obchodný podiel žalobcovi prináležal. Žalobcovi taktiež vzniklo právo na zaplatenie úrokov z omeškania z nezaplateného obchodného podielu, keďže tento nezaplatil žalovaný v dohodnutých lehotách, a preto ani túto časť, ktorú požadoval žalovaný v rámci vzájomného návrhu nepovažoval súd prvej inštancie za dôvodnú a žalobu zamietol, s čím sa stotožnil aj odvolací súd. Odvolací súd sa stotožnil aj s rozhodnutím súdu prvej inštancie o zamietnutí protižaloby ohľadne trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní vo výške 977,11 € a zaplateným kolkom žalobcom v exekučnom konaní vo výške 16,50 €.

61. K odvolaniu žalobcu aj žalovaného, čo sa týka výroku o náhrade trov konania v bodoch IV, V a VI odvolací súd uvádza, že vzhľadom na predmet konania, výšku sporu a výsledok, mal odvolací súd za to, že súd prvej inštancie postupoval správne, ak o trovách konania rozhodol podľa pomeru úspechu a prihliadol aj na zavinené zastavenie konania spôsobené žalovaným. V priebehu konania došlo zo strany žalobcu k späťvzatiu žaloby z dôvodu, že žalovaný plnil až v priebehu konania. Súd prvej inštancie správne právne posúdil trovy konania v súlade s ust. § 256 CSP a ust. § 255 CSP. Správne vyvodil záver o tom, že žalobca bol úspešný v konaní v rozsahu 79 % a žalovaný v rozsahu 21 %. Pomer úspechu je teda v prospech žalobcu 58 % (79% - 21%). Žalovaný zaviniel zastavenie konania v rozsahu 23.433,15 €, čo treba považovať za úspech žalobcu. Rovnako je potrebné považovať za úspech žalobcu, ďalej aj nárok vyplývajúci zo vzájomného návrhu žalovaného, v ktorom bola žaloba zamietnutá (54.533,50 € - 23.433,15 € = 31.100,35 € - 11.530,34 € = 19.570,01 € + 23.433,15 € = 43.003,16 €), čo predstavuje úspech žalobcu v konaní. Zároveň bol žalobca neúspešný v rozsahu 11.530,34 €, keďže súd v rámci vzájomného návrhu nároku žalovaného vyhovel, čo vzhľadom k výške nároku žalovaného predstavuje 79 %. Na strane druhej bol žalovaný vo vzťahu k predmetu konania úspešný len vo výške 11.530,34 €, čo predstavuje 21 % úspech žalovaného v konaní, preto pomer úspechu, čo sa týka náhrady trov konania žalobcu za celé konanie, predstavuje 58 %.

62. Súčasne súd prvej inštancie správne vychádzal z výsledku úspechu aj pri priznaní trov štátu a trov znaleckej organizácii a tieto priznal tak, že trovy štátu ako aj náhradu trov znaleckého dokazovania vo výške 21 % voči žalobcovi a vo výške 79 % voči žalovanému.

63. Odvolací súd v odvolaní žalobcu ani žalovaného nevzhliadol žiadnu otázku, ktorá by v konaní pred súdom prvej inštancie nebola preskúmaná, a na ktorú by súd prvej inštancie nedal odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Odvolacie dôvody žalobcu aj žalovaného vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné.

64. Keďže súd prvej inštancie sa správne a presvedčivo argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom a právnym posúdením veci, odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

65. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s ust. § 255 ods. 2 CSP a stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže tak žalobca ako ani žalovaný neboli v odvolacom konaní úspešní.

66. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa v ustanovení § 419 C.s.p.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, na súde ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie môže podať strana sporu v ktorej neprospech bolo toto rozhodnutie vydané, dovolanie môže podať aj intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.). Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy podľa § 427 ods. 1 C.s.p.

Dovolaťel' musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom, okrem prípadov uvedených v § 429 ods. 2 C.s.p., ak má dovolateľ sám, alebo jeho zamestnanec alebo člen vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Inak dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 447 písm. c) C.s.p.

V dovolaní podľa § 428 C.s.p. sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).